

தேன்மொழி

தீங்கள் வெளியீடு

யாழ்ப்பாணம், மார்கழி, 1955.

கதிரவன் உதயம்.

கூரிருளாகன்றது கூவின கோழி
குருவிக ளெழுந்தன மறைந்தன விண்மீன்
ஏரியிற் றுமரை யினமலர் மலரும்
இறையவன் கோயிலில்மணியொலிகேட்கும்
ஊரினிற் றெழில்புரி மாந்தர்க ளெழுந்தார்
உயர்மரக் கொம்புவிட் டோடின காக்கை
சேர்க்கிழக் கெனுந்திசை வெளுத்தது மெல்லச்
செங்கதி ரவனுத யஞ்செய்கி றுனே
இன்னிசை வீணைகள் மீட்டுகின் றூர்கள்
ஏற்புடைக் கீதங்கள் ஒதுகின் றூர்கள்
மன்னிய மலர்வகை சிரிப்பன போல
வாய்மலர் கின்றன வண்டுக னுதும்
அன்னங்கள் தாமரை மலர்மிசைத் தாவும்
அழகிய குயிலினம் மகிழ்வுறக் கூவும்
செந்நிறக் கதிரெனுங் கரங்களைக் காட்டிச்
செங்கதி ரவனுத யஞ்செய்கி றுனே

4

— நவாஸியூர்ச்
சேரமுகந்தரப்புவர்

கூடான உணர்ச்சிகள்

ச. து. சுப்பிரமணிய யோகி

அன்றொரு நாள்

அன்றொரு நாள்:

எல்லாம் வல்லவன் மனம்
என்றும் உள்ளவன்

அம்பிகைபாதத் தணிவதற்காக
மலர்கிலநாடி வனமெலாம்சுற்றிப்
பலகால் அலைந்தேன், பகலும் கழிந்தது.
முள்ளும் களறும் முறுக்குக்களைகளும்
செத்தையும் குப்பையும் சிறுசிறு குச்சியும்
அல்லால் வேறே யாதுமே காணேம்!

கேளையை வினாடி
உண்பை அறியாமல்
அண்டுகள்
கூடான அறிவு
ஆகிணர்
கூடான

என்னுடை இதய ரகசியக்கனிவைத்
தேவிக்கனுப்புவான் தேடினேன தூது;
மாருதம்வந்தது, வாசனையிலலை;
குயில்கூவிற்றுக், கூச்சலேயிருதி!
கிளியோ சொன்னதைச் சொன்னதைக் கிளத்தும்!

எல்லாம் வல்லவன்
கூடான
8:54
T.T.3

புள் பறவை
வண்டு

புள்ளினம்யாவும் பொருளிலாக்கத்தின;
யாதுநான் செய்வேன், யாரிடம் சொல்வேன்!

அந்திமீன்வந்தது; அதனிடம்கதையை
உரைக்கும்போதே பளிச்சென ஒளிச்சது;
கங்குல்தோன்றினாள்; கையிலமதிய
விளக்கிலை; மீனின அணிகளையினுக்கலை;
மழைக்கனீர்த்துளிகள் மயங்கும், சொட்டும்,
எங்கோ துன்பத் தெரிவாள் வெட்டும்—
யாதுநான் செய்வேன், யாரிடம் சொல்வேன்!

இரவு

பாயும் துயரில் படுக்கையில் சாய்ந்தேன்.
உள்ளக்கண்ணீர் வெள்ளம்கண்வழிப்
பாய்ந்தேன் ஆடையும் படுக்கையும் நனைக்கும்
அப்போதுகதவை யாரோ தட்டினார்.
யார்? என்காதலி அம்பிகையமுதம்!

— ரூலானிம்

அவள் கூறினாள்:

அன்பு, உன்னிதயத்து யான்குடிபிருக்க
ஏனோ வெளியிலே என்னைத்தேடினாய்?
உன்னுளே என்னையே உணர்வாய் நான்
என்றாள், அறிந்தேன், இணைந்தேன், இறந்தேன்.

கா த ல த த் து வ ம்

சுற்றாறு பேராற்றிற் கலக்க வந்தச்
சீறுமொலிப் பேராறு கடலிற் சென்று
வற்றாத அதன்நீலப் பரப்பி னுள்ளே
வடிவழியும். உலகினிலே தனிமையாக
நிற்காது பொருளொன்றும். மேலேயுள்ள
நீள்விசும்பில் அலைகாற்றில் கந்தம்சேரும்.
சுற்றூடல் முற்றாயிச் சேதிதானே;
சுந்தரி, நீ மட்டுமென்ன விலக்கோ? அன்றே.

வானகத்தை வளர்மலைதான் தழுவிநிற்கும்.
வாருதியில் அலைகளெலாம் தழுவிநிற்கும்.
தேனகப்பூ மெல்லிதழைச் சுவைத்துநிற்கும்
சிறைவண்டு. பூமிதனை முத்தமிட்டு
வானரசன் கதிர்நீண்டு மகிழும் இந்த
வளர்முத்த வகையெல்லாம் கண்டுமென்ன,
கானகத்து மடமானே, கீயுமென்னைக்
கரங்கொண்டு அன்புடனே தழுவாவிட்டால்?

— அ. ந. கந்தசாமி.

[ஆங்கிலக்கவிஞன் ஷெல்லியின் கருத்து.]

“ அறிவு தறித லறிவுமற் றறியாமை
அறியாத தறிவோ மெனல். ”

— சே. நடராசன்.

நீ ர ர ம க ளி ர்

ஈரநிலா தாரகைகள் இடையே நின்றும்
 இலங்கிற்று; வாள்வீச்சே போல நீரில்
 சூரைசூர கயல்பாய்ந்து துள்ளி யாடிச்
 சுழிக்கின்ற அப்பரவைக் கடலின் மீது
 நீரரவ மகளீரின் பண்ணைக் கேட்டு
 நெஞ்சாரக களிகொள்ள ஓட மொன்றின்
 பாரமதாய் நான்மட்டும் இருந்தேன்; தென்றல்
 பாடிற்று தென்னாட்டின் முல்லைப் பண்ணை!

அர்த்தஇரா கிட்டிற்று; அகில மெங்கும்
 அடங்கிற்று; மோனத்தில் ஆழி நீரைப்
 பொத்துக்கொண் டோரழகி எழுந்தாள்! ஆக்கை
 பொன்னிலவிற பூந்தாதை அப்பிச் செய்த
 சித்திரம்போற் தோன்றிற்று! அவளைச் சுற்றிச்
 சேடிகளும் நின்று 'சூரல் முதலா யார்க்கும்
 துத்தங்கைக் கிளைஉழையும் இளியி னோடு
 தூக்குவிள ரியும்தாரந்' தொணிக்க மீட்டும்!

மகரயாழ் ஒருகையில், சீறி யாழோ
 மங்கைவலக கைதாங்கப் பாங்கி மார்குள்
 தகதகெனும் வலம்புரிச் சங்க மேந்தித்
 'தாம்தகத தோம்தத்த தானு' என்று
 அகமுவுக்கும் அனூராகத் தமிழ்மு முங்க
 அந்தரத்தில தண்ணெழிலி அமளி மேலே
 சுகமாக வீற்றிருந்து விபுலா னந்த
 சுவாய்களே சுரம்பாட லயித்த தாவி!

அருபமணித் தேரோட்டி அடிவா னத்துக்
 கப்பாலும் அப்பாலும் ஊர்ந்த காலை
 பெருமுழவு கொட்டும்ஒரு கூட்டம், ஓசை
 பேசுமுழல் வாசிக்கும் பெண்கள், தங்கத்
 திருவடிகள் நடமாடச் சிலம்பு பாடத்
 தீந்தமிழின் நாதப்ர வாகம் பொங்கிப்
 பெருகியதைப் பருகியவென் ஆவி அங்கே
 பெற்றசுவை மற்றொருகாற் பெறவு மாமோ!

கார்வண்ண முனிதந்த யாழ்தூல் என்றன்
 கைமேலே விரிபட்டுக் கிடக்கக் கண்டேன்!
 ஆர்தந்தான் அதுபோலச் சமதை நூலை
 ஆய்ந்தாய்ந்து தமிழோசை அனுப விக்க!
 சீரென்ன, பொருளென்ன, செறிந்தி னிக்கும்
 செந்தமிழின் நயமென்ன! எல்லா மென்றன்
 நேர்நின்று பேரின்பக் காட்சி நல்கும்
 நெடும்கனவு நிலையென்ன! கொள்ளை இன்பம்!

துய்த்துவிட்டேன் பேரின்பம்! துயிலை நீத்துத்
 துடுப்பெடுத்தேன் ஓடத்தை நடத்த! வாவி
 எத்திசையை நோக்கிடினும் சாந்தி கண்டேன்!
 இன்பத்தின் எல்லையைவிட் டிறங்கல் போல
 முத்துகளைப் பீச்சிவிட்ட சிப்பிப் பாரை
 முட்டியது; கரையென்று தெளிந்து யானும்
 பத்திரமாய் மட்டுநகர் மண்ணில் வந்து
 பளிங்குநிலா வழிகாட்ட விடுதி சேர்ந்தேன்!

உழைப்பவர்க் கழைப்பு.

ஒருசாண் வபிற்றை ஒம்பிட உழைத்துச்
சருகா யுலர்ந்த சாதியே! உன்குரல்
நரிவாய் ஊழையாய், நாய்களின் குரலாய்,
புரிவார் நோக்கிற் புல்லாய்ப் புழுவாய்த்
தெரிவோய்!! உம்மாற் தேடிய தேட்டம்
அரசாள் கோட்டைக்கு அடித்தள மென்பதை
சுந்தித் தாயா? செத்துப் பிழைத்து
அந்தர வாழ்வின் அலைக்கல மாகி.....
வந்தவர்க் கெல்லாம் வரையுற உழைத்துத்
தந்தலு பாடுந் தாழ்வினைப் போக்க—

சுரண்டுங் கைகளைச் சக்குதூ ருக்கத்
திரண்டு வா;இத் தேசமுன் உடமை!
உருண்டிடு முலகெலா மோம்பிடுங் கைகள்
யிரண்டு வாய்பொத்தும் மேதினி உளதேல்
கொத்திப் புரட்டு.....கொட்டும் வியர்வை
முத்துப் பசுனையை மொய்ப்புறக் கிளறிச்
சத்துப் பொதிந்த “சமத்துவ” மென்னும்
புத்தம் புதிய வித்தைப் புதைத்து
வினைவினைக் கண்டு வெற்றிகொண் டாடு.....
அழுகொளி ருலக மதுவெனப் பாடு!

உழைக்குங் கைகளி லுலகாள் செங்கோல்
நிலைக்கும் நாளே நேரிலாத் திருநாள்
தீனைக்குஞ் செளிப்பிற் தேசஞ் சிரிக்கும்!
ஒழிக்குங் கரவு ஒநிம்நல் குரவு.....
அழைக்குதோ ராவி அமர உருவிலே;
வழிவழி வந்த வறுமையற் ரொழிய
எழு; நட.....விரைவாய் “இலட்சிய பூமி”
உழுபவ ருடமை ஓடிவா.....ஒன்றாய்.

நிழலருமை

ரசிகர்:

கீரலா, அன்றிஇளங் கோவா, கிறுங்காத
பாரதியா, எந்தப் பரம்பரைநீர் பாடுதற்கு?
கரும்பாய்க் கவிதந்த காப்பியனார் தம்மொழினைத்
துரும்பு மனிதர்நீர் செய்யத் துணிந்ததென்னே?

கவிஞர்:

உப்பற்ற செய்யுள், உரைநடையை ஒத்தது வீண்
குப்பைக் கடதாசிக் கூழங்கள் என்கவிதை—
ஒப்புக்கொள் கின்றேன்! எனினும் உயர்ரசிக!
தப்பில்லை யாயின் சரியை உணர்வார் யார்?
வெய்யில் இலையேல் நிழலை விரும்புவிரோ?
பொய்யிலையேல் மெய்யின் புனிதம் வெளிப்படுமோ?
நஞ்சிலையேல் நல்லமுதை நாடுவக்கக் கூடுமோ?
கொஞ்சம் செவியைக் கொடுங்கள்என் பாட்டுக்கும்!
கம்பன் விருத்தக் கவியின் சுவைகாண
என்றன் கவியில் இரண்டடைஎடுத்த தோதுங்கள்!

ரசிகர்:

அப்படியா! நன்றி! அறிந்து மகிழ்கின்றேன்!
எப்பொழுதும் ஓயா தினிஎழுத வேண்டுகிறேன்!
தெள்ளத் தெளிந்ததமிழ்த் தேன்மொழியின் சீர்தெரிய
நொள்ளைக் கவிதைபல நூறு தருவீரே!

வீட்டிலே வைத்த விளக்கு.

வானில் பரிதி, கமலமலர் வானியிலே,
ஊனில் விழிகள் உளவிளக்காய்!—‘தேன்மொழி’யே!
ஏட்டிலே வைத்த விளக்கெழுத்தாம்! இல்லாளே
வீட்டிலே வைத்த விளக்கு!

—சோ. சண்முகபாரதி.

அம்பளவு கண், அழகுச் செம்பவள வாய், வஞ்சிக்
கொம்பளவு மின்னலிடை! கொங்கைகளே—செம்பளவு!
காட்டி மருட்டிக் கணையாழி கொண்டவளே
வீட்டிலே வைத்த விளக்கு!

—வி. கி. இராசதுரை.

‘கலகல’ வென்ற சிரிப்பாற் கவலை
இலையாக்கும் இன்பக் குழந்தை!—தலைஇழந்த
நாட்டின் இருங்கடிதல் நாளை! அவன் இன்றைக்கென்
வீட்டிலே வைத்த விளக்கு!

—செல்வி. முத்தையா.

வறுமையே சூழ்மீஇவ் வையத் திருளின்
வெறுமையில் கண்ட விருந்து—சிறுபாலன்!
ஆட்ட நடைநடந்தே ‘அப்பா’ என் றோடிவர
வீட்டிலே வைத்த விளக்கு!

—ச. அசோகன்.

முப்பாலை ஊட்டினான், மூத்தகுடிப் பண்பாடு
தப்பாம லேவாழ்ந்து காட்டினான்—இப்பாருக்
கீட்டினான் வாழ்விவனின் இன்பத் திருக்குறளே
வீட்டிலே வைத்த விளக்கு!

—பரிமளா.

புல்லறிவைப் போக்கிப் பொருள்நிலைமை தான்காட்டி
நல்லறிவாம் உள்ளொளியை நல்குதலால்—தொல்சிறப்பின்
ஏட்டிலே நின்ற திருக்குறளே என்உளமாம்
வீட்டிலே வைத்த விளக்கு!

—‘செவ்வேள்’

புகைஇலையே, வெப்பிலையே, புல்லவரும் ஈக்கும்
புகைஇலையே எண்ணிற், பணியாத்—தகையுடனே
நாட்டிலே வாழ்என்னும் நற்றமிழ்ப்பண் பாடேஎன்
வீட்டிலே வைத்த விளக்கு!

—‘தமிழ் மகள்’

தண்ணளியுந் தாங்கிடாள் தன்பெருமை யிற்றூழ்வாள்
கண்ணுகுந் கற்பினிலே காசுற்றாள்—பெண்பேய்தான்
பூட்டிலே சூழ்ந்துறையும் புகைநடுவி லேயணையும்
வீட்டிலே வைத்த விளக்கு!

—குறமகள்.

அன்பே திரியாய், அருளே நறுநெய்யாய்,
இன்பே சுடராய் இருளோட்டும்—மின்சாயல்
காட்டியே எற்குக் களியூட்டும் காதலியே
வீட்டிலே வைத்த விளக்கு!

—செ. வேலாயுதபிள்ளை.

நெய்யோ திரியோ நெருப்போ எதுமின்றிப்
பொய்யா திருளைப் புறம்போக்கும்!—ஐய! ‘அவள்’
பூட்டிலே வைக்காத புன்னகையின் முத்தேஎன்
வீட்டிலே வைத்த விளக்கு!

—காப்பியாற்றுங் காப்பியரார்.

பொன்னைப் பெறலாம் புகழ்பெறலாம் பூவுலகில்
என்னத்தைத் தானும்நாம் எய்திடலாம்—அன்னைஉனை
நாட்டிலே நான்வேறு காண்பேனா அன்றாய்நீ
வீட்டிலே வைத்த விளக்கு!

—“மிருசுவில், அரி அரன்”

விமர்சகரையா!

வாருங்கோ! நம் விமர்சகரையா!!
 வணக்கம்! வந்திக் கதிரையிலே உட்—
 காருங்கோ; என்ன காரியம்? சும்மா
 கண்டு போக நினைத்திருப் பிரா?
 நேரங் கோடிபொன் ஒத்தது சாமீ;
 நீதியன்றதை வீணிலடித்தல்!
 காரமானதும் பேனையினின்றும்
 கரைபுரள்க, எழுத்தின தீட்டம்!

பேப்பர்க்காரன் உயிருடன் உள்ளான்,
 பெருமைகொண்ட எழுத்தினை அச்சிற்
 கோப்புச் செய்து வெளியிட; இன்னும்
 குறைநமக்குள தோ? சில பேருக்கு)
 ஆப்பு வல்லிட்டுக் குத்திகள் கொண்டே
 ஆசைதீர அடிதரலாம் நீர்!
 ஏப்பம் விட்டது போதும்; இன்றைக்கு
 என்னதான் 'படைத் தீர்'? அதைச் சொல்லும்

குற்றவேட்டையே லட்சிய வாழ்க்கை;
 கோடி கோடி புகழ்பெறவேண்டின்,
 இற்றைநாளின் இலக்கியமெல்லாம்
 ஈனமென்று நிமிர்ந்துரை கூறும்;
 கற்றயாவையும் குப்பைகளென்றே
 கதையளந்திடும்; காரணம் வேண்டாம்!
 'வெற்றிவீரர்' என் நேபுவி உம்மை
 வியந்திடாவிடில் நீர்எனைக் கேளும்!

அறிவொர் இம்மியும் வேண்டியதில்லை,
ஆக, வேண்டிய தென்னவா? கேளும்;
குறைகளாயிரங் கூறுதலோடு
குணங்கள் தம்மை விழுங்கிடவேண்டும்!
மறையின் வாசகம் என்றிதைக் கொண்டே
வாழ்விராயிடிந் நிச்சயம் வெற்றி!
நெறியில் இவ்விதம் நின்றினி என்றும்
நீடுகாலம் கலைவளர்ப் பீரே!

வெற்றி எங்கள் தரப்பினில்; எங்கள்
விமர்சனத்தைப் பழிப்பவர் மூளை
குத்திகள்—பனங் கொட்டுகள், ஐயா!
குன்றின் உச்சியில் உள்ளகல் லுக்கள்!
தொற்றுவிர் புகழ் ஏணியின்நென்பில்;
தூக்கி மேலவிட நாங்களும் உள்ளோம்,
சற்று மேதயங் கல்மதி கேடு!
சாகுமட்டும் வசைமொழி பாடும்!

என் குழந்தாய், பாடு!

தமிழ்மொழியும் தாய்நாடே உன்னைக்காக்கத்
தலை அரிந்து தருவேன்! என் தாலிபூண்ட
அமிழ்தனைய துணையாளைப் பிரிவேன்!.....என்று
அலைபுரளும் அகங்குமுற, அன்னைக்காகப்
புகழ்பதவி பொருள்போகப் பற்றுவிட்ட
புதல்வா! என் பொக்கிஷமே! புயியில்மன்ன!
தவழ்குழந்தைப் பருவத்தில் தந்ததாய்ப்பால்—
தமிழ்ப்பால்—உன் இதயமதில் துடிக்கக்கண்டேன்!

சங்கிலியன் சாவின்றி வாழ்நாட்டில்
சமர்வீரன் எல்லாளன் சாகாநாட்டில்
சிங்களச்சிங் காரியவள் சிறப்பாய் ஆளச்
சிறையினிலே தமிழணங்கைச் சிதைப்போமென்று
பொங்குகிறார்! பொருமுகிறார்! பொறுமையின்றிப்
போர்க்கெழுந்து கொக்கரிக்கும் பொருண்மையற்றோர்,
பங்கமிலாப் பண்புமிளிர் பழமையெல்லாம்
பார்த்தழியப் பாதைபல படைத்துப்பாடு!

பிள்ளைமனத் தோடிருந்து பிறந்தநாட்டைப்
பிளவுசெய்யும் பிரளயத்தைத் தவிர்க்கஎண்ணி
எள்ளிரகை யாடுநிலை எய்திவிட்டாய்!
என்னசெய்வோம்? என்குழந்தாய்! எழுந்துஉந்தி
உள்ளமதில் ஊற்றெடுக்கும் உணர்ச்சிவெள்ளம்
உலகழிக்கும் உதிரவெள்ளம் ஆகுமுன்பே
தெள்ளுதமிழ்த் தேன்மொழியை ஆளவைப்போம்!
தேடுவழி! சேர்தமிழன் குலத்தைஒன்றாய்!

தூங்குகிற தமிழ்இதயம் துடிக்கப்பாடு!
துன்பனலிற் சாம்புமனம் துளிர்க்கப்பாடு!
எங்குகிற எமதுகுலம் எழும்பப்பாடு;
எவல்கள்செய் எளியவாகள் ஒழியப்பாடு!
வேங்கைவரிப் புலிகாடி போன்றுவேறாய்
வெகுண்டோடுந் தமிழ்த்தலைவர் சேரப்பாடு!
ஓங்கிவளர் தமிழுணர்வு ஒழுகிப்பாய்
ஒருகுரலில் தமிழுரிமை கோரிப்பாடு!

ஆணை இதோ மகனே!

சோதரர்க்குள் சண்டைபகை மூட்டிவிட்டுச்
 சுகங்காண நான் என்றும் நினைத்ததில்லை
 ஆதரவு தருவார்கள் எனக்கு); என்சேயை
 அணைப்பார்கள் அறவழியில் நடப்பாரென்று
 வேதனையும் கண்ணீரும் வெறுப்பும்கண்ணில்
 வேல்பாய்ச்சும் கொடுசெயலும் பொறுத்தேனன்று
 பேதமற வாழ்வழி செய்களன்றேன்
 பிழைசெய்தேன் அதைமறந்து போர்தொடுப்பாய்.
 —“நல்லைச் செங்கதிர்”

உன்மழலை அழுகின்றான் தொட்டிலுள்ளே
 உனைக்கண்ட வுடன்தனது மலர்க்கைபொத்தி
 பொன்னையை கால்களினைப் போட்டடித்து
 “போர்செய்ய வாஅப்பா தமிழுக்காக”
 என்றுசொலும் பாவனைதான் அதுவேறல்ல
 எழுந்திடுவாய் எதிர்த்தவரைத் துகள் நூருக்க
 சிந்திக்க இதுநேர மல்லரத்தம்
 சிந்திடினும் தயங்காதே தமிழைக்காக்க!

—செ. வரதராசன்.

ஏது செய்வார்?

கையில் விலங்கினைப் பூட்டிடலாம்;
 கசையடி தந்துயிர் வாட்டிடலாம்;
 மெய்யினை வெஞ்சிறைப் போட்டிடலாம்—கொள்கை
 வேகத்தை மாய்த்திட ஏதுசெய்வார்?

ஊசிகள் கொண்டு துளைத்திடலாம்;
 உதிரம் பெருக்கி வதைத்திடலாம்;
 ஏசி அடித்து மிதித்திடலாம்—உள்ளம்
 ஏற்றதை மாய்த்திட ஏதுசெய்வார்?

—சின்னப்பா பாரதி, சென்னை.

அடிக்கரும்பு

[டெலிபோன் மணிச்சத்தம் கேட்கிறது. அழகி டெலிபோனை எடுத்துப் பேசுகிறாள்.]

அழகி (தலைவி) : —

யாரதுவோ? தந்தைளங் கேயோசென்றார்;
இன்னும்சற் றுப்போதில் வருவார்... ..உங்கள்
பேரெதுவோ சொல்லுங்கள், சொல்கின்றேன்.....

கண்ணன் (தலைவன்) : — (குரலை மாற்றிப் பேசுகிறான்)

..... என்
பிறைநுதலை! பேரெழிலோய்! பே(சு); உன்பேச்சுச்
சீர்தனைகள் செப்பமாய் அமைந்தசெய்யுள்ச்
சிறப்புடைத்து; கேட்டுக்கொண் டிருக்கின்றேன்!.....

அழகி:—(கோபித்துப் பாய்கிறாள்).....ஓய்

[ஊரெதுமக்கு)? உழரூதீர்; உந்தவாய்க்குள்
உப்பள்ளிக் கொட்டேனோ, சீ,போய்வாரும்!

கண் : — (சொந்தக்குரலில்)

ஆஅழகி. என்மேலா கோபம்? பேச்சை
அறுத்துவிட்டுச் செல்லாதே! அடியேன்கண்ணண்
நிவழையா நேரத்தில் நின்னைக்கூவி—
நிம்மதியைக் குழப்பிவிட்டேன். மன்னி!.....

அழகி:—(ஆனைத் தெரிந்து கொண்டு).....கண்ணா,

வோ,வினையா டாதே! அப் பாவைவயக்கப்
புதுக்குரல்கொண் டென்னையே ஏய்த்தாய்!.....

கண் : —அன்பே!

திவினையும் என்நெஞ்சில் உன்வாய்இன்பத்
தினைவினைக்கா தோ? சொல்லால் தண்டாயோடி?.....

அழகி:—இன்றைக்குச் சொல்லிவிட்டேன் அன்னைகாதில்!

இரந்தேன; சற் றிரங்கினான் எனினும், 'போடி
ஒன்றுக்கும் உன் தந்தை ஒப்பமாட்டார்!
உனக்கென்ன தெரியாதா?' என்றாள்; இங்கே
என்றைக்கும் இப்படியா கிடந்துமாள்வேன்?
எப்போது வீழ்வேனோ உங்கள் கைக்குள்?—

அன்றைக்காய்க் காத்துக்காத் தகலாநாளை
அளந்தளந்து போக்கிக்கொண் டிருக்கின்றேன்நான்!

கண் : — கல்லிடையும் நெல்விதைத்துக் கழனியாக்கிக்
காலமுற்றும் துலாமீதில் துலையில்வேர்த்துப்
பல்லரிசிச் சோரூக்கிப் பொங்கல் நாளில்
படைக்கின்ற யாழ்ப்பாணத் துழுவன்பிள்ளை,
முல்லைவரி சைச்சிரிப்பில் மூழ்கி.....

அழகி : —மூழ்கி,
முத்தெடுக்கமூச்சின்றி முளிக் கின்றானா?

கண் : — நில், அரசி! நிலவெனினும் கொணரவல்ல
நெடுமுயற்சிக் காரரடி நாங்கள்!.....

அழகி : —போங்கள்!
காற்றடிக்கும் போதினிலே கதவடைத்துக்
கட்டிலிலே வீழ்கின்றேன்—தென்றல் கொல்லும்
கூற்றொடொத்த தே!.....

கண் : —உண்மை அழகி! கொம்பில்
குயில்இடைக்கி டையிருந்து கூவும்போது
தோற்றெடுக்கின் றேன்ஓட்டம்! அடுத்தடுத்துத்
துயர்எடுத்து முன்வைக்கும் இந்தமண்ணில்
நாற்றெடுத்து நட்துவும் கதிராதொங்கும்?
நாள் இருக்கு.....

அழகி : —நாளிருக்கென் றிருங்கள் நீங்கள்!
சீதனத்தில் கண்கொண்டே என்னைச்சுற்றித்
திரிகின்றான் திட்டம்போ நுகிரான், அந்த
நாதனுக்கே என்வாழ்வைத் தருவதற்கு
நடக்கிறது பேச்சுக்கள் இங்கே, நாளைப்
போதெனக்கு வயதாகிப் போகும்ன்றோ?
போய்எழுத்தை முடித்துக்கொள் வோம்! இப்புன்மைச்
சூதினுக்கோர் எல்லையற்ற உலகில்நாங்கள்
சுகித்திருக்க வழிபிறரா கோலுவார்கள்?

(தொடரும்)

“ தேன் மொழி ”

★ நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவரின் நினைவுச் சின்னம் ★
நிர்வாக ஆசிரியர் : தி. ச. வரதராசன், இணை ஆசிரியர் : 'மஹாகவி'
அலுவலகம் : 226, காங்கேசன் துறைவீதி, யாழ்ப்பாணம். (இலங்கை)

ஆண்டுக்கட்டணம் : ரூ. 3-00 தனிப் பிரதி 25 சதம்.

அச்சு : ஆனந்தா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

புற இதழ்

* தமிழ் நாட்டின் தலைசிறந்த கவிஞர்களில் ஒருவராகிய ச. து. சுப்பிரமணிய யோகி அவர்களை ஈழம் நன்கறியும். கும்பனின் கம்பீரகதியிற் செல்லும் கவிதைகளைக் கொண்ட 'தமிழ்க்குமரி' என்னும் அவருடைய கவிதைத் தொகுதியை நேயர்கள் படித்துப் படித்துச் சுவைத்திருப்பார்கள். எளிமைக்காக அழகையும் காம்பீர்யத்தையும் இழக்காத இனிய பாக்களைத்தரும் அவருடைய 'அகலிகை'யையும் 'கண்ணகி'யையும் மறக்கவே முடியாது. தேன்மொழி இதழ்களைக் கண்டதும் வாயாரப் பாராட்டியதோடு அவளுக்கு இரு கவிதைகளும் தந்தார். அவற்றில் ஒன்றை மகிழ்வுடன் இவ்விதழில் வெளியிடுகிறோம்.

* தேன்மொழிக்கு ஏராளமான கவிதைகள் வந்து சேர்கின்றன. அவைகளில் பல பிழைகள் மலிந்தும், கருத்துத் தெளிவற்றும் இருக்கின்றன. நேயர்கள் சிறிது அதிக கவனமேடுத்து எழுத வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறோம். 'ஆரம்பக் கவிஞர்கள்' பதினாறு வரிகளுக்கு அதிகமாகாத சிறு கவிதைகள் எழுதினால், பார்த்து வெளியிடமுடியும்.

* அடுத்த இதழ் வெண்பா ஈற்றடி இது :

இல்லையோ கண்கள் இரண்டு!

— ஆசிரியர்கள்.